

תת"ע 1891/03/15 - מדינת ישראל נגד רפיק חמאדי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1891-03-15 מדינת ישראל נ' רפיק חמאדי
תיק חיצוני: 14110981033

בפני	כב' השופט גיל קרזבום, סגן נשיא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	רפיק חמאדי

נימוקי הכרעת דין

בתאריך 2.7.15 זיכיתי את הנאשם מחמת הספק. להלן נימוקי הכרעת הדין.

כללי:

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בדין עבירה של אי חגירת חגורת בטיחות בניגוד לתקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה. על פי עובדות כתב האישום בתאריך 27.11.13 בשעה 13:20 נראה הנאשם נ ג דרך דשנים 8 בקרית אתא ללא חגורת בטיחות.
2. הנאשם הודה בנהיגה אך כפר באשמה וטען כי היה חגור בחגורת בטיחות.

ראיות הצדדים:

עד התביעה, רס"ב אלי גרופר

3. השוטר אשר רשם את הדו"ח ת/1 ואשר תוכנו כדלקמן: "אני סטטי לבד עומד על המדרכה. הפנים שלי לרכב שנוסע משד' ההסתדרות לכיוון שלי בנתיב שמאלי וכאשר הוא קרוב אליי במרחק קצר אני מבחין בנהג כשהוא לא חגור בחגורת בטיחות עליו. נעצר באותו מצב וגם החזיק ביד ימין שלו פלאפון נייד צמוד לאוזן ימין של ראשו. לבוש חולצה לבנה ארוכה ולא עונה לאזהרה. רישיון נהיגה עם תמונה בתוקף". תגובת הנהג: "אין לי מה להגיד".

בחקירתו הנגדית העיד כי מדובר בכביש עם שני נתיבים. נשאל למרחק בו הבחין בנאשם והשיב: "אין לי אומדן. אני

מסתכל. אני רואה את הנהג במרחק קצר. "לטענה לפיה עצר אותו בגין שימוש בטלפון נייד השיב: "כתבתי "נעצר באותו מצב וגם החזיק ביד ימין שלו פלאפון נייד שצמוד לאוזן ימין של ראשו". הבחנתי בטלפון הנייד שלו צמוד לראשו בנסיעה. " לשאלה מדוע לא רשם לו דו"ח על שימוש בטלפון השיב: "למה להקשות על בן אדם לרשום דוח 1,000 ₪ לרשום לאדם בעל משפחה 250 ₪? לא ידעתי שהוא בעל משפחה, אבל התרשמתי באופן כללי." בהמשך אישר כי לא רשם בדו"ח כי הנאשם החזיק את הטלפון הנייד בזמן הנהיגה. לשאלה מדוע לא ציין קיומו של קשר עין רצוף עם רכב הנאשם השיב: "אני לא יודע למה במקרה הזה לא רשמתי שהיה לי קשר עין רצוף עמו." אישר כי אינו זוכר את האירוע (עמ' 3-4 לפרוטוקול - ההדגשות שלי ג.ק).

עדות הנאשם

4. בבית המשפט העיד הנאשם: "נסעתי מכיוון צומת קריית אתא מהכיוון הצפוני לכיוון הדרומי. הצומת שנסעתי בו הוא צומת של הרבה נתיבים. לפחות שלושה נתיבים. נסעתי עם חגורה. סתם שמתי את היד ליד האוזן. היה לי נייד באוטו אבל בלי מכשיר נייד. שמתי את יד שמאל ליד האוזן. אני רואה שוטר שעומד קצת במרחק בפחות של מאה מטרים ואז הוא התפרץ לאמצע הכביש תוך כדי נהיגה. אמרתי לו "מה קרה?" תעצור בצד. אמרתי לו מה קרה? אמר לי "דיברת בטלפון". השבתי לו "לא דיברתי בטלפון". החל ויכוח. לבסוף הוא אמר לי "אני אעשה לך דוח על החגורה". אני הייתי חגור אבל הוא אמר לי שיעשה לי דו"ח על חגורה ואמר לי שזה קנס נמוך יותר והביררה שלי הייתה להסכים. או שהיה עושה לי דוח על חגורה או על פלאפון, שזה 1,000 ₪ כפי שאמר וזה הרבה נקודות."

בחקירתו הנגדית נשאל לתגובתו בעמד קבלת הדו"ח: "אין לי מה להגיד" והשיב: "אני בחכמה לא אמרתי כלום כדי שלא ישמש נגדי כראיה. לא עניתי לו. אמרתי לו שאם הוא רוצה לעשות ככה שיעשה. אני חושב שאמרתי דברים נוספים שהוא לא רשם. לא יכול להיות שהתעורר ויכוח בינינו על השאלה האם דיברתי עם טלפון או לא ולא ירשום את זה. אם הוא בחר שלא לרשום את זה בדוח, אין לי מה להגיד." אישר כי לבש חולצה לבנה ולא זכר באם נהג במסלול האמצעי או השמאלי. לשאלה כיצד הבחין בשוטר אם השוטר "התחבא" כטענתו השיב: "לא על המדרכה. הבחנתי בו במרחק שהוא עומד ואני תמיד רואה את השוטר הזה, והוא עומד במרחק מוסתר. הוא אורב לנהגים... אני יודע איפה שהוא עומד. הוא עומד במצב של בהיחבא, שלא כל רכב יבחין בו....לא על המדרכה. הוא עמד מוסתר ורחוק מהמדרכה." שלל החזקת הטלפון בזמן הנהיגה (עמ' 5-6 לפרוטוקול).

דין והכרעה

5. נסיבות רישום הדו"ח במקרה זה, מקשות בקביעת ממצאים עובדתיים מעבר לכל ספק סביר.

6. ראשית, השוטר רשם לנאשם דו"ח על אי חגירת חגורת בטיחות, כאשר בבית המשפט העיד כי הבחין בנאשם גם עושה שימוש בטלפון נייד, אך החליט שלא לרשום לו דו"ח בגין עבירה זו מאחר ומדובר בקנס של 1,000 ₪ אשר היה מכביד על הנאשם ומשפחתו. עם זאת, בנסיבות הדו"ח השוטר לא רשם כי הנאשם עשה שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה, אלא רק כאשר רכבו היה במצב עצירה. כאשר עומת עם אותה סתירה אישר כי לא רשם בדו"ח את השלב שבו הנאשם החזיק בטלפון הנייד (עמ' 3 ש' 25 לפרוטוקול).

אמנם לא מדובר בסתירה הנוגעת לעבירה שיוחסה לנאשם, אך מדובר בסתירה הנוגעת לנסיבות המקרה ויש בה כדי להחליש את גרסת השוטר באופן כללי.

7. שנית, השוטר לא רשם כי שמר על קשר עין רצוף עם רכב הנאשם מרגע ביצוע העבירה ועד לעצירת הרכב, כמקובל וכנדרש. היעדרו של קשר עין יכול להתיישב עם חוסר הבהירות בנוגע לנסיבות רישום הדו"ח והאם הנאשם החזיק או לא החזיק בטלפון נייד, ולא מן הנמנע כי השוטר אשר לא שמר על קשר עין רצוף מהרגע שהבחין בעבירה ועד לעצירת הרכב, בילבל בין רכב הנאשם לרכב אחר שנהגו לא היה חגור ועשה שימוש בטלפון נייד.

8. די באלו כדי לעורר ספק שיש בו כדי להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

9. הנאשם עצמו עמד על גרסתו וטען כי היה חגור ולא עשה שימוש בטלפון נייד תוך כדי נהיגה. אני מעדיף בהקשר זה את גרסת הנאשם אשר בפועל לא קיבל דו"ח על שימוש בטלפון נייד, עובדה המתיישבת עם גרסתו.

בהקשר זה אציין, כי אני מתקשה לקבל את את הסברו של השוטר לפיו ריחם על הנאשם ולא רשם לו דו"ח על שימוש בטלפון נייד, עבירה חמורה לא פחות (אם לא יותר) שיש בה כדי להוות סכנה לציבור המשתמשים בדרך.

10. אמנם במעמד קבלת הדו"ח הנאשם לא הכחיש את ביצוע העבירה והסתפק במילים "אין לי מה להגיד" ויש בכך כדי לחזק את גרסת השוטר, אך בכך לא די כדי להביא להרשעת הנאשם, זאת, מהטעם שאין בגרסתו השוטר כדי לבסס את עובדות כתב האישום במידה הנדרשת בהליך זה.

11. למותר לציין כי בנסיבות הנ"ל אין מקום להרשעת הנאשם בעבירה של שימוש בטלפון נייד, כפי עתירת המאשימה ולו מהטעם שהשוטר אישר בבית המשפט כי לא רשם את השלב בו הבחין בנאשם מחזיק בטלפון נייד, ומהדו"ח ניתן להבין כי מדובר בשלב בו הנאשם עצר את רכבו ולא בשלב הנהיגה.

12. לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק.

13. להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשע"ה, 02 אוגוסט 2015, בהעדר
הצדדים.